

(Β' μέρος: Η επιστροφή και τα αποτελέσματά της)

Ο άσωτος έκανε σύγκριση της θέσης του σαν βοσκός χοίρων με την προηγουμένη που είχε στον οίκο του πατέρα του. Ο ίδιος υπήρχε πάντοτε στον οίκο του πατέρα και χόρταιναν όχι μόνο τα παιδιά αλλά και οι μισθωτοί και περίσσευαν άρτοι. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός μας αναφέρει σχετικά: ‘Εγώ είμαι ο άρτος της ζωής στις έρχεται προς εμέ δεν θέλει πεινάσει και οποίος πιστεύει εις εμέ δεν θέλει διψείσει πώ ποτε’ (Ιωάννης, 5:35). Ο Θεός και Λόγος είναι ο άρτος των αγγέλων, έλεγε ο Γρηγόριος ο Θεολόγος. Αυτός είναι η πηγή της ζωής.

‘Σηκωθείς θέλω υπάγει προς τον πατέρα μου και θέλω ειπεί προς αυτόν. Πάτερ, ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώ πιόν σου· και δεν είμαι πλέον ἀξιος να ονομασθώ υιός σου· κάμε με ως ένα των μισθωτών σου.’

Επιθυμία ήλθε στην ψυχή του ασώ του να επιστρέψει πλέον στο Πατέρα. Πιθανώς θέλει να αναρωτιόταν, ‘πώς θα επιστρέψω, αφού τον πλήγωσα, τον γέμισα με θλίψη και απογοήτευση, θα με δεχθεί; και πώς θα παρουσιαστώ ενώ πιόν του, ενώ έφυγα σαν πρίγκιπας, επιστρέφω χοιροβοσκός, αδύνατος, βρώ μικος· και ρακένδυτος; Όμως είχε πάρει την απόφαση, ‘ΘΑ ΦΥΓΩ ΤΩΡΑ’, χωρίς αναβολή και χωρίς να αναφέρει την αναχώρησή του, στους γνωρίμους του και στο αφεντικό του (διάβολο) που τον είχε κάνει σκλάβο του. Μαζί με την απόφαση προμελετά και την ειλικρινή του εξομολόγηση στον Πατέρα, όταν χωρίς απαιτήσεις θα του πει, ‘κάμε με ως ένα των μισθωτών σου’. Αυτό αποδεικνύει την μετάνοιά του και την βαθιά συναίσθηση της αμαρτίας του.

‘Πάτερ ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώ πιόν σου’, αμάρτησα· σε Σένα τον Θεό, καταπάτησα και παρέβηκα τον νόμο Σου. Πώς θέλεις να κρυφθώ από το βλέμμα Σου; Ο λόγος του Θεού μας αναφέρει σχετικά: ‘..και δεν είναι ουδέν κτίσμα αφανές ενώ πιον αυτού, αλλά πάντα είναι γυμνά και τετραχηλισμένα εις τους οφθαλμούς αυτού, προς ον έχομεν να δώ σωμεν λόγον’ (Εβραίους, 3:13).

Επίσης ο Δαβίδ συντετριμμένος για το έγκλημα· που διέπραξε, στον σχετικό ψαλμό που έγραψε, αναφέρει: ‘Εις σε εις σε μόνον· και το πονηρόν ενώ πιον σου έπραξα’·

(Ψαλμός, να':4). Η ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΚΑΙ Η ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ είναι τα ουσιαστικά γνωρίσματα της μετάνοιας και αποτελούν· τα κύρια χαρακτηριστικά του ανθρώ που που ευαρεστείται ο Θεός, σύμφωνα με το γραμμένο: ‘Εγώ κατοικώ εν υψηλοίς και εν αγίω τόπω· και μετά του

συντετριμμένου την καρδίαν και του ταπεινού το πνεύμα, διά να ζωοποιώ το πνεύμα των ταπεινών και να ζωοποιώ την καρδίαν των συντετριμμένων'

(**Ησαΐας, νζ' :15**). Η Αυτά τα χαρακτηριστικά είχε ο τελώνης της σχετικής παραβολής που τον έκαναν να μη θέλει να σηκώσει τα μάτια του στον ουρανό (**Λουκάς, ιη' :9**).

‘Και δεν είμαι πλέον άξιος να ονομασθώ υιός σου’.

Την πιο υψηλή τιμή που μπορεί να λάβει ένας άνθρωπος, για να ιδεί την Βασιλεία των Ουρανών είναι το να ονομασθεί και να ονομασθεί, υιός Θεού (Ιωάννης, α' :12). Είναι ευνόητο ότι από εκεί και πέρα ο αναγεννημένος χριστιανός, πρέπει να αγωνίζεται καθημερινά με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, για να διατηρήσει αυτό το πολύτιμο δώρο της σωτηρίας που του έδωσε ο Ουρανιός Πατέρας μέχρι τέλους και να μπει στην ηώνια Βασιλεία των Ουρανών. Όσο ζούσαμε μακριά από τον Ουρανιό Πατέρα ήμασταν δούλοι του διαβόλου και πράτταμε τα έργα του, όταν όμως επιστρέψουμε κοντά Του, οφείλουμε να ζούμε σύμφωνα με το θέλημά Του και να πράττουμε τα έργα Του.

‘Κάμε με ως ένα των μισθωτών σου’.

Αναγνωρίζει ότι είναι ανάξιος γιός, αλλά βαθιά μέσα του γνωρίζει, ότι εκείνος σαν καλός πατέρας παραμένει πάντοτε γεμάτος αγάπη και φιλόστοργος.

Αυτός που θα επιστρέψει ειλικρινά μετανοημένος και γίνει δεκτός από τον Πατέρα (ο Θεός ευαρεστείται και ελκύεται να δίνει χάρη στους μετανοούντες) από ευγνωμοσύνη, επιθυμεί να Τον υπηρετεί, από οποιαδήποτε θέση για να αποδείξει ότι εκτιμά σωστά το έλεος και την αγάπη που του έδωσε. Αλήθεια θεωρούμε όλοι που υπήρξαμε άσωτοι και επιστρέψαμε, μεγάλο προνόμιο να πάρουμε την τελευταία θέση στην Βασίλεια του Θεού; .

‘Και σηκωθείς ἤλθε προς τον πατέρα αυτού. Ενώ, δε απείχεν ἔτι μακράν, είδεν αυτόν ο πατήρ αυτού και εσπλαγχνίσθη, και δραμών επέπεσεν επὶ τον τράχηλον αυτού και κατεφίλησεν αυτόν’

Δεν ανέβαλε την εκτέλεση της απόφασης να επιστρέψει αλλά κατάκοπος αδύναμος και νηστικός, βήμα-βήμα πλησίαζε προς τον Πατέρα, με την ελπίδα ότι θα τον δεχθεί και θα τον συγχωρέσει.

‘Όταν ο νεότερος υιός αποφάσισε να φύγει, ο Πατέρας δεν τον εμπόδισε, αλλά γέμισε με θλίψη την καρδιά του. Από την ημέρα που αναχώρησε, ο Πατέρας δεν έπαψε να παρατηρεί το δρόμον και να ελπίζει ότι κάποια μέρα θα επιστρέψει. Και να ημέρα που από

πολύ μακριά, γνώρισε πρώτος από όλους, αυτόν να επιστρέψει. Αυτό που περιμένει ο Πατέρας Θεός είναι να ιδεί κάθε αμαρτωλό να μετανοεί και να Τον επικαλείται στη ζωή του.¹ Παρακολουθεί όλες τις κινήσεις της καρδιάς κάθε αποστάτη, δίδοντας αγώνα για να την μαλακώσει και να την ελκύσει και όταν διακρίνει διάθεση² για³ μετάνοια, λησμονεί την αχαριστία και παραβλέπει την ενοχή του⁴ και τον σπλαχνίζεται. **ΠΟΣΟ ΑΓΑΘΟΣ ΕΙΣΑΙ ΚΥΡΙΕ!**

Έτσι τρέχοντας τον αγκάλιασε με στοργή, αγάπη και χαρά και τον⁵ καταφιλούσε, μολονότι ήταν ακάθαρτος και ρακένδυτος, αποδεικνύοντας το γραμμένο, ‘...θέλει είσθαι χαρά εν τω ουρανώ διά ένα αμαρτωλόν μετανοούντα μάλλον παρά διά ενενήκοντα εννέα δικαίους, οίτινες δεν ἔχουσι χρείαν μετανοίας’(Λουκάς, ιε'⁶:7).

Δεν είναι παράδοξο ότι δεν είπε ούτε μια λέξη επίπληξης και ελέγχου προς τον άσωτο υιό του; Εάν ο άσωτος πίστευε ότι ο Πατέρας του ήταν σκληρός αυστηρός και αμείλικτος, ποτέ δεν θα επέστρεφε [Δυστυχώς πολλοί σήμερα κηρύγτουν⁷ ένα Θεό, που έρχεται η οργή Του, που τιμωρεί με τα καζανιά της κολάσεως κ.λ.π.] και ότι εξιλέωση θα έχεις μόνον αν κάνεις καλές πράξεις και τάματα, αγνοώντας ότι⁸ αυτά που λένε παραπέμπουν στη δικαιώση με το νόμο της Παλαιάς Διαθήκης και όχι στη κατά χάρη σωτηρία που λαμβάνουν όσοι πιστεύουν στη θυσία και ανάσταση του Κυρίου Ιησού Χριστού(Γαλάτες, β'⁹:21)

Την αμαρτία ο Θεός¹⁰ βδελύττεται, είναι ότι το πιο αποκρουστικό και αηδιαστικό για Αυτόν. Γι' αυτό απέστρεψε¹¹ το πρόσωπό Του από τον ίδιον τον¹² Υιό¹³ Του, μιας και πάνω στο σταυρό του Γολγοθά ήταν φορτωμένος με τις αμαρτίες όλων μας. Είναι γραμμένο: ‘τον μη γνωρίσαντα αμαρτίαν ἔκαμεν υπέρ ημών ο αμαρτίαν, διά να γείνωμεν ημείς δικαιοσύνη του Θεού δι' αυτού’

(Β' Κορινθίους,¹⁴ε'¹⁵:21). Γι' αυτό ο Πατέρας Θεός καταφιλεί κάθε άσωτο που μετανοεί και επιστρέφει, γιατί δεξιά Του κάθεται¹⁶ ο Υιός Του Ιησούς Χριστός που με το αἷμα Του μας ἐπλυνε, γεφυρώνοντας το χάσμα της αμαρτίας μεταξύ Αυτού και ημών να μεσιτεύει σ' Αυτόν για εμάς.

‘είπε δε προς αυτόν ο υιός· Πάτερ, ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώ πιόν σου, και δεν είμαι πλέον ἀξιος να ονομασθώ υιός σου.’

Ο Αγαθός Πατέρας βλέπει στο πρόσωπο του αγαπημένου του υιού μια συντετριμμένη καρδιά και μια ειλικρινή μετάνοια και δεν τον αφήνει να ολοκληρώσει την πρότασή του, διότι ο Πατέρας Θεός δεν¹⁷ μας θέλει δούλους και μισθωτούς¹⁸ αλλά¹⁹ παιδιά²⁰ Του.

Βλέπουμε τελικά ότι η ευλογία και η συχώρεση από τον Πάτερα²¹

προλαβαίνει και την εξομολόγησή μας.

‘Καὶ ο πατήρ εἰπε πρὸς τους δούλους αὐτού· Φέρετε ἐξω τὴν στολὴν την πρώτην καὶ ενδύσατε αὐτόν’

Αυτὴ τὴν στολὴν που ἀφῆσε ο ἀσωτος ὅταν ἐψυγε. Ἀφῆσε τὸ λευκὸν ιμάτιο της σωτήριας, για να φορέσει τὸ παρδαλό της αμαρτίας του κόσμου. Ὁμως ο Κύριος για την σωτήρια κάθε ασώτου, ἤλθε στην γη και ἔχυσε τὸ πολύτιμο αἷμα Του στὸ σταυρὸν Γολγοθά, καθαρίζοντάς τον απὸ κάθε αμαρτία, ὃσο μεγάλη καὶ αν εἴναι. Τὸ μόνον που σου ζητά είναι συντετριμμένη καρδιὰ καὶ ειλικρινὴ ΜΕΤΑΝΟΙΑ. Γι' αυτὸν ποτὲ μην πεις: ‘Ἐγὼ με τις αμαρτίες που ἔχω κάνει είναι αδύνατον να με συγχωρήσει ο Θεός’. Η σωτήρια εάν δεν υπάρχει υποκρισία ἔρχεται ἀμεσα ὅπως στὸν ἑνα απὸ τους δύο συσταυρωμένους με τὸν Κύριον ληστές, ο οποίος μετανοημένος Τὸν επικαλέστηκε καὶ Τὸν ἀκουσε να του λέει: ‘Ἄληθῶς σοι λέγω, σήμερον θέλεις είσθαι μετ' εμού εν τῷ παραδείσῳ’

(Λουκᾶς, κγ' :43). Ακόμα καὶ τὸν Ιούδα, που γνώριζε απὸ αρχῆς ὅτι θα τὸν πρόδιδε, ἔκανε τὰ πάντα για να τὸν συνετίσε.

Ειδικά ο Θεός δίνει ιδιαίτερη σημασία καὶ κάνει ἀμεση αποκατάσταση, στα αποστατημένα παιδιά Του που επιστρέφουν, γιατὶ ο λόγος Του σχετικά με ὄσους Τὸν γνώρισαν σαν Πατέρα καὶ στὴ συνέχεια Τὸν εγκατέλειψαν οριστικά, αναφέρει: ‘Ἐπειδὴ καλήτερον ἡτο εἰς αὐτοὺς να μη γνωρίσωσι τὴν οδὸν τῆς δικαιοσύνης, παρὰ αφού εγνώρισαν να επιστρέψωσιν εκ τῆς παραδοθείσης εἰς αὐτοὺς αγίας εντολής’ (Β' Πέτρου, β' :21).

‘καὶ δότε δακτυλίδιον εἰς τὴν χείρα αὐτού καὶ υποδήματα εἰς τους πόδας, καὶ φέροντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν σφάξατε, καὶ φαγόντες ας ευφρανθώ μεν’

Διέταξε τους δούλους να κάνουν εκτάκτως ἑνα εξαιρετικό γεύμα, αφ' ενός για να ευφρανθούν, αλλὰ καὶ αφ' ετέρου, θυσιάζοντας τὸν μόσχο που ἔτρεφαν για ειδικές περιπτώσεις, να αναγνωρισθεὶ εκ νέου ο ἀσωτος ως μέλος τῆς ουράνιας οικογένειας του Πατέρα, ὅπως ἡταν πριν φύγει.

‘Διότι τόσον αγάπησε ο Θεός τὸν κόσμον, ὡς στε ἐδωκεν τὸν Υἱὸν αὐτού τὸν μονογενή, διὰ να μην απολεσθῇ πας ο πιστεύων εἰς αὐτόν, αλλὰ να ἔχει ζωὴν αἰώνιον’ (Ιωάννης, γ' :16).

Αυτὴν η ΘΥΣΙΑ είναι του Ιησού Χριστού, πάνω στὸ σταυρὸν Γολγοθά. Εγίνε αυτὸς αμαρτία για να γίνουμε εμεῖς δικαιοσύνη του Θεού. Μόνο μέσω του αγίου αἵματος αυτῆς τῆς θυσίας μας δέχεται ο Πατέρας ἵσαν μετανοημένους αμαρτωλούς, στὴν ουράνια οικογένεια.

Τρίτη, 07 Μάρτιος 2023 14:58

Καλούνται λοιπόν όλοι που δεν ανήκουν ακόμα σ' αυτή την οικογένεια, να ενσωματωθούν σ' αυτή και να μεταλάβουν και να ευφρανθούν· δια της θείας κοινωνίας στην πνευματική τράπεζα της θείας δωρεάς.

‘Διότι ούτος ο υιός μου νεκρός ἡτο και ανέζησε, και απολωλώς ητο και ευρέθη. Και ἤρχισαν να ευφραίνωνται.’

Ο Ο κύριος ονομάζει τους αμαρτωλούς νεκρούς που βαδίζουν στην αιώνια καταδίκη. Από αυτό τον θάνατο ανασταίνονται δια της μετάνοιας και της επίκλησης του Ονόματος του Κυρίου Ιησού Χριστού.

‘ο Θεός όμως πλούσιος ων εις ἐλεος, διά την πολλήν αγάπην αυτού με την οποίαν ηγάπησεν ημάς, και ενώ ἡμεθα νεκροί διά τα αμαρτήματα, εζωοποίησεν ημάς μετά του Χριστού· κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι· και συνανέστησε και συνεκάθισεν εν τοις επουρανίοις διά Ιησού Χριστού’ (Εφεσίους, β':4-6).

Γι' αυτό ας μη καταδικάζουμε κανένα λέγοντας ‘αυτός δεν σώζεται· με τίποτα’, μιας και η ειλικρινής μετάνοια φέρνει την νεκρανάσταση.

‘Ητο δε ο πρεσβύτερος αυτού υιός εν τω αγρώ· και καθώς η ερχόμενος επλησίασεν εις την οικίαν, ἡκουσε συμφωνίαν και χορούς, και προσκαλέσας ἔνα των δούλων, ηρώ τα τι είναι ταύτα. Ο δε είπε προς αυτόν ότι ο αδελφός σου ἡλθε· και ἐσφαξεν ο πατήρ σου τον μόσχον τον σιτευτόν, διότι απήλαυσεν αυτόν υγιαίνοντα.’

Ο μεγαλύτερος υιός παρουσιάζεται σαν ένα παιδί σοβαρό, σεμνό και τακτικό, με εμφάνιση ωρίμου ατόμου. Σεβόταν τον πατέρα, αλλά χωρίς αυτό το σέβας να συνοδεύεται με ειλικρινή αγάπη. Δεν παραμελούσε τα καθήκοντά του και δεν εκτράπηκε σε ασωτία, αλλά παρ' όλα αυτά ἡταν οξύς, πικρός· και αφιλάδελφος. Είναι γεγονός ότι η ζηλοτυπία, ο φθόνος και τα υλικά συμφέροντα οδηγούν τα αδέλφια ακόμη μέχρι και εγκλήματος. Γραφικά παραδείγματα είναι του Ἀβελ και του Κάιν, του Ησαύ και του Ιακώβου και του Ιωσήφ· που τον φθόνησαν τα αδέλφια του.

‘Οταν λοιπόν αυτός επέστρεψε στο σπίτι και ἀκουσε μουσική και θόρυβο, εφώ ναξεί ένα δούλο· και τον ρώ τησε τι συμβαίνει. Αυτός του είπε ότι· ο αδελφός σου επέστεψε και ο πατέρας σου· χάρηκε πολύ βλέποντάς τον υγιή, θεώρησε το γεγονός μεγάλο, γι' αυτό και ἐσφαξε τον μόσχο τον σιτευτό.

‘Και ωργίσθη και δεν ἡθελε να εισέλθη. Εξήλθε λοιπόν ο πατήρ αυτού και παρεκάλει αυτόν. Ο δε αποκριθείς είπε προς τον πατέρα· Ιδού, τόσα ἔτη σε δουλεύω, και ποτέ εντολήν σου δεν παρέβην, και εις εμέ ουδέ ερίφιον ἐδωκάς ποτέ διά να ευφρανθώ μετά των φίλων μου. Ότε

Τρίτη, 07 Μάρτιος 2023 14:58

δε ο υιός σου ούτος, ο καταφαγώ ν σου τον βίον μετά πορνώ ν, ἡλθεν,
έσφαξας δι' αυτόν τον μόσχον τον σιτευτόν'.

Πρέπει να αναφέρουμε, όσο αφορά το πνευματικό νόημα της παραβολής, η οποία με βάση την ερμηνεία και άλλων παραβολών, ο Κύριος μας όταν αναφέρεται στον νεότερο των υιών δείχνει τους τελώνες και τις πόρνες και όταν στον μεγαλύτερο δείχνει τους Γραμματείς και τους Φαρισαίους.

Ο πρεσβύτερος λοιπόν καλύπτει την κακία της ψυχής του, κάτω από τον φαρισαϊκό μανδύα της εξωτερικής αρετής. Κάποια από τα χαρακτηριστικά της συμπεριφοράς του, που συνηγορούν υπέρ αυτής της άποψης είναι τα εξής:

ΠΡΩΤΟ. Η Καυχάται για τις αρετές του.

‘Δεν έφυγα ποτέ από το πατρικό σπίτι. Τόσα έτη σε δουλεύω και δεν παρέβηκα καμία διαταγή σου.’

Καύχηση του εγώ του, συγκρίνει τον εαυτόν του με τους άλλους ανθρώπους και όχι με βάση το λόγο του Θεού, θέλοντας να πει ότι δεν είμαι ο άσωτος όπως ο αδελφός μου.

Και όντως αν αυτό συνέβη ήταν άραγε δικό του κατόρθωμα ή της χάριτος του Θεού, που αν αποσυρθεί ο άνθρωπος μπορεί να φθάσει ακόμα και στο έγκλημα; Αλλά και αυτό που αναφέρει, ‘ποτέ εντολήν σου δεν παρέβην’, ποσόν ανακριβές ήταν αφού στις παρακλήσεις του πατέρα του να συμμετέχει στη χαρά του, δείχνει πείσμα, άρνηση και ισχυρογνωμοσύνη.

ΔΕΥΤΕΡΟ. Παραπονιέται στο πατέρα ότι αν και αυτός έμεινε πλησίον του, χωρίς να οφύγει ποτέ και προσέφερε μεγάλες υπηρεσίες, ποτέ του δεν του έδωσε ούτε ένα κατσικάκι για να φάγει με τους φίλους του. Πόσο μάλλον να του έδινε τον μόσχο τον σιτευτό που πιθανώς να νόμιζε ότι προοριζόταν αποκλειστικά για αυτόν, αν και ο μόσχος δεν σφάζεται μόνο για έναν αλλά τουλάχιστον για όλη την οικογένεια. Θεωρεί επίσης ότι επειδή έμεινε πλησίον, πρέπει να έχει το μονοπώλιο της πατρικής εύνοιας.

Γενικά πολλοί έχουν την υψηλή ιδέαν ότι αυτών και μόνο η θρησκεία οδηγεί στην σωτήρια και όλοι οι άλλοι είναι για την απώλεια. Έτσι γιογγύζουν και παραπονούνται αν δοθούν σε άλλους πνευματικά αγαθά και αντί να χαίρονται και να δοξάζουν τον Πατερά Θεό, όχι μόνον φθονούν αλλά αποδίδουν την ενέργεια της χάριτος του Θεού στον πονηρό, όπως οι φαρισαίοι που έλεγαν για τον Κύριο, ‘Ούτος δεν εκβάλλει τα δαιμόνια ειμὴ διὰ του Βεελζεβούλ, του ἀρχοντος των δαιμονίων’ (Ματθαίος, ιβ' :24).

ΤΡΙΤΟ. Εκδηλώ νει της πιο άσχημες και γεμάτες φθόνο και μίσος διαθέσεις για τον αδελφό του, μη θέλοντας να μπει μέσα στον σπίτι, ούτε καν να τον ιδεί. Αλήθεια πώς ο αυτός ο φρόνιμος, καθαρός και υπάκουος υιός, θα ήταν δυνατόν να συγκατοικεί με ένα μολυσμένο αμαρτωλό αδελφό; (αν και γνώριζε ότι ο Πατέρας Θεός τον συγχώρεσε επειδή μετανόησε και τον αποκατέστησε πάλι σαν παιδί Του). Αρνείται ακόμη να τον ονομάσει καν αδελφό του. Είπε στον Πατέρα, ‘ο υιός σου ούτος’, δηλαδή σαν να ήθελε να πει, ‘αυτόν που κατάντησε άσωτος, εξακολουθείς να τον θεωρείς παιδί σου; Εγώ πάντως δεν τον θέλω για αδελφό μου’.

Και είναι δυστυχώς η σύνηθες, ένας θεωρούμενος δίκαιος ή ανώ τερης τάξης, μορφωτικού επιπέδου και πλούτου άνθρωπος, να μη συναναστρέφεται με φτωχούς, άσημους ή διαφορετικής φυλής ή ράτσας ανθρώπους γιατί το θεωρεί κατάπτωση της αξιοπρέπειάς του. Όμως ο λόγος του Θεού αναφέρει:

‘Επειδή και ο αγιάζων και οι αγιαζόμενοι εξ ενός είναι πάντες· δι' ην αιτίαν δεν επαισχύνεται να ονομάζῃ αυτούς αδελφούς’ (Εβραίους, β':11).

ΤΕΤΑΡΤΟ. Ζηλοτυπεί και φθονεί τον αδελφό του, δηλητήρια που διαστρέφουν τον νου και φθείρουν την καρδιά.

Ο Παύλος υπήρξε διώκτης των χριστιανών, μετανόησε και χαρακτηρίζεται στον χριστιανικό κόσμο σαν ‘ο πρώτος μετά τον ΈΝΑ’, μιας και με τη χάρη του Θεού σαν απόστολος των εθνών, κοπίασε και δοκιμάστηκε περισσότερο από όλους τους αποστόλους (Α' Κορινθίους, ιε':10). Οι άλλοι απόστολοι όχι μόνο δεν τον φθόνησαν αλλά αντίθετα τον τίμησαν. Ο Πέτρος ονόμασε τον Παύλο, ‘αγαπητό αδελφό’ (Β' Πέτρου, γ':15), αν και αυτός τον επέπληξε μπροστά σε όλους στην Αντιόχεια (Γαλάτας, β':14).

Και οι δυο νέοι αμάρτησαν. Ο νεώτερος υιός με αμάρτημα της σαρκός, ο πρεσβύτερος με αμάρτημα του πνεύματος. Και τα δυο είναι καταστρεπτικά όχι μόνον για αυτόν που τα κάνει, αλλά και για τους γύρω τους. Πολλοί θεωρούν τον άσωτο χειρότερο του πρεσβυτέρου, γιατί αυτός διέπραξε αμαρτήματα της σαρκός, σε αντίθεση με τον πρεσβύτερο, που διέπραξε αμαρτήματα του πνεύματος. Και όμως ο χαρακτήρας του πρεσβυτέρου είναι αντίθετος στο χριστιανικό πνεύμα και μπορούμε να τον περιγράψουμε με τη λέξη ‘φαρισαϊσμός’, που σαν έννοια λέξης, αντί για την τότε ‘αφιερωμένος’, ταυτίζεται σήμερα με τη λέξη ‘υποκριτής’ που συνεπάγεται μια κατάσταση που διαφθείρει και σκληραίνει την ψυχή τελικά περισσότερο.

Τρίτη, 07 Μάρτιος 2023 14:58

Ο εγωισμός, η υπερηφάνεια και ο φθόνος, είναι τα χειρίστα από τα αμαρτήματα. Ο Κάιν σκότωσε τον αδελφό του και οι Φαρισαίοι τον Ιησού Χριστό. Τους Φαρισαίους που δεν ήταν ἀσωτοί και σαρκικοί όπως οι τελώνες και η πόρνες, τους θεωρούσε ο απλός λαός ζηλωτές και τηρητές του νομού. Οι τελώνες όμως και οι πόρνες όπως και ο ληστής στο σταυρό, μετανοήσαν και είναι τώρα στον ουρανό. Οι Φαρισαίοι όμως και το σύστημά τους, που δυστυχώς ευδοκιμεί μέχρι σήμερα με διαφορετικά ονόματα, άραγε πού είναι τώρα και πού θα είναι στο τέλος; Ο Κύριος αποσιωπά αν τελικά ο πρεσβύτερος ἔμπήκε στο σπίτι του πατέρα να απολαύσει την ευλογία και την σωτήρια. Το πιθανότερο είναι ότι ο εγωισμός μαζί με τον φθόνο και την ζήλεια, να μη του το επέτρεψαν.

Αν λοιπόν οι άνθρωποι αυτοί δεν μετανοήσουν και ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΟΥΝ από τον Πατέρα Θεόν δεν θα εισέλθουν στα οικήματα τα ετοιμασμένα προ καταβολής κόσμου, δια τους αγαπώντας Αυτόν.

‘Ο δε είπε προς αυτόν· Τέκνον, συ πάντοτε μετ’ εμού είσαι, και πάντα τα εμά σα είναι· ἐπρεπε δε να ευφρανθώ μεν και να χαρώ μεν, διότι ο αδελφός σου ούτος νεκρός ἡτο και ανέζησε, και απολωλώς έτο και ευρέθη.’

Η συμπεριφορά του πατερά προς τον επιστρέψαντα άσωτο υιό υπήρξε στοργική και συγκινητική. Το μεγάλο ἐλεος και τα σπλάχνα οικτίρμων του Πατέρα Θεού αγκαλιάζουν τον άσωτό που λαμβάνει τελικά χάρη προς σωτήρια, μετά την ειλικρινή του μετάνοια .

Επίσης και στον πρεσβύτερο υιό, ἔδειξε ο πατέρας, στοργή, υπομονή και αγαθοσύνη, με την ίδια αγάπη και τρυφερότητα όπως και στον άσωτο, μιας και βγήκε από την οικία και τον παρακαλούσε και προσπαθούσε να τον ἐλκυσῃ κοντά του μέχρι τέλους, σαν καλός πατέρας.

Είναι ο ίδιος ο Θεός που προσπάθησε και προσπαθεί να ἐλκυσῃ, τους εγωιστές, δύστροπους και αχάριστους Ιουδαίους, όπως φαίνεται από τα λόγια Του: ‘Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, η φονεύουσα τους προφήτας και λιθοβιολόύσα τους απεσταλμένους προς σέ· ποσάκις ηθέλησα να συνάξω τα τέκνα σου καθ’ ον τρόπον συνάγει η όρνις τα ορνίθια εαυτής υπό τας πτέρυγας, και δεν ηθελήσατε Ιδού, αφίνεται εις εσάς ο οίκος σας ἐρημος. Διότι σας λέγω, δεν θέλετε με ιδεί εις το εξής, εωσού είπητε, Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου’ (Ματθαίος, κγ' :37-39).

Αλλά και εμένα και εσένα αδελφέ μου, με πόση αγάπη μακροθυμία και λαχτάρα, ο Πατέρας Θεός μας καλεί σήμερα και χωρίς αναβολή, να

αφήσουμε τα ψυχοφθόρα^τ πείσματα^τ και την εμμονή μας στην αμαρτία και να εισέλθουμε στην οικία Του και στην ουράνια οικογένειά Του και να ευφρανθούμε. 'Ιδού, ίσταμαι εις την θύραν και κρούω· εάν τις ακούσῃ της φωνής μου και ανοίξῃ την θύραν, θέλω εισέλθει προς αυτόν και θέλω δειπνήσει μετ' αυτού και αυτός μετ' εμού '(Αποκάλυψη, γ':20).

Στην παραβολή αυτή μαθητεύσαμε για το πόσο^τ Αγαθός είναι ο Πατέρας Θεός^τ και για το ύψιστο μέγεθος του ελέους και των οικτίρμων του.

Το τελικό δίδαγμα είναι αυτό: 'Όσο αμαρτωλός και αν είσαι, θυμήσου και παρηγορήσου, ότι ο Θεός σε αγαπά, με αγάπη ανυπέρβλητη^τ και^τ αν μετανοήσεις, μια μεγάλη^τ αγκαλιά σε περιμένει να σε δεχθεί, όσο βρώ μικος και αν είσαι'. ΑΜΗΝ.